

større Antal at vælge imellem. Om just 9 er det rette Tal eller ikke, derom kan der strides, og maasse kan man komme overens om et andet. Jeg for mit Bedkommende har udtalt, at jeg kan lade mig nøie med 3; men jeg anser det for ønskeligt og for i alt Fald at være uden Fare for andre berettigede Interesser at gaa videre, selv til 9, naar kun et Udvalg kommer til at udpege 3 af dem for den hele Menighed. Det ærede Medlem fra Fredericia (Gad) udviklede det Dusselige i, at et stort Flertal er for den Præst, som vælges, at han har idetmindste $\frac{4}{5}$, $\frac{3}{4}$ af Stemmerne osv. Ja, ganske vist er det ønskeligt, jo flere der kan slutte sig om ham; men det gjælder om, at de gjøre dette med Sandhed, frivilligt og uden Tvang; thi sker det med Tvang, saa at man ikke faar den, man helst vil have; men, for at undgaa en maasse endnu mindre ønsket, slutter sig sammen med Andre om en Præst, man egentlig ikke vilde have, saa kan jeg ikke se, hvad der vindes ved den Slags Enighed. En saadan Dvangsensighed vil ende med Splid, og hvad det ærede Medlem udtalte imod at kræve Enstemmighed, vil Altsammen ogsaa kunne gjælde med Hensyn til $\frac{4}{5}$ og $\frac{3}{4}$. Endnu skal jeg til Slutning tillade mig at komme ind paa, hvad der kan siges at være Sagens Historie. Den ærede Minister har flere Gange baade ved forrige Behandling og idag henpeget til, at da der var, som han kaldte det, et folkeligt Ministerium, udtalte Kirkeministeren sig meget bestemt imod det Forslag, der var bragt frem, at der fra Regjeringens Side skulde stilles 3 Kandidater, blandt hvilke Menigheden skulde vælge, hvilket han betegnede som bygget paa en altfor ideal Tilstand. Skjøndt jeg ikke vil forsvare den daværende Minister — jeg optraadte dengang imod ham og vilde ogsaa gjøre det nu, hvis han fremkom med noget Saadant — saa maa jeg dog minde om, at det var første Gang, en Minister udtalte sig om denne Sag, og at det skete, inden Sagen havde været undergivet den senere gjentagne udførlige Drøftelse. Det ligesom 11 Mar tilbage i Tiden, og hvis den samme Mand nu stod paa den Plads som dengang, vilde han maasse udtale sig ander-

ledes. Men i alt Fald kan den enkelte Ministers Skjøn ikke have megen Bægt, og naar den ærede Minister, saavidt jeg husker, gjorde gjældende, at Sagen hidtil ikke var betragtet anderledes fra Ministerens Side, maa jeg dog minde om, at vi have haft een Minister, der var særlig kjendt med de flæsvigiske Forhold, og som har forelagt Kirkekommissionen et Forslag, der gif ud paa at indføre hos os den saakaldte flæsvigiske Valgmaade, som han selv havde haft en rig Veilighed til gjennem Erfaringen at lære at kjende i Nærheden. Det er dog et Vidnesbyrd om, at der ogsaa fra Ministerbordet har været den Hensigt at give Menigheden en afgjørende Stemme ved Valget mellem et indskrænket Antal Kandidater, og at det ogsaa derfra har været anset rigtigt, at der blev holdt Valgprædikener, for at der kunde gives Menigheden Veilighed til at lære de enkelte Kandidater at kjende. Hvad dernæst Kirkekommissionen angaar, er det allerede fremhævet fra flere Sider, at dette Thing kan ikke være bundet ved den. Dengang der var Tale om at give Bevilling til Kirkekommissionen, blev det netop meget bestemt fremhævet ogsaa af den ærede Minister, som dengang var Rigsdagsmand, at man ikke kunde vente, at Rigsdagen eller særlig Folkethinget vilde lægge en saadan afgjørende Bægt paa, hvad der kom fra den, naar man ikke i og for sig billigede det, thi man pleiede ikke her at vise sig saa om imod Biskopper og Embedsmænd. Ogsaa jeg tror, at vi paa ingen Maade bør lade os binde af Hensyn til, hvad der i Kirkekommissionen har faaet Flertal for sig, thi den kunde være sammensat saaledes, at Flertallet var kommet til at falde paa en helt anden Side. De fremkomne Uttringer ere i alt Fald et Fingerpeg om, hvor vanskeligt det er at have en saadan raadgivende Forsamling udenfor sig. Sik vi engang et Kirkeraad, vilde den Slags Stemmer komme til at lyde endnu stærkere for os. Men særligt hvad denne Sag angaar, tror jeg, man skal være lidt betænkelig ved at beråbe sig paa, hvad der foregik i Kirkekommissionen, thi det er en af de Sager, med Hensyn til hvilke Stemmerne der stode allermeest tvivlsomt. Det gif endog ved 2den Behandling saa, at